

Er was eens een fluwelen konijn en in het begin was hij echt prachtig. Hij was lekker zacht en rond, precies zoals een konijn hoort te zijn. Zijn vacht was wit en bruin met vlekjes. Hij had echte snorharen van draad en de binnenkant van zijn oren was van roze satijn. Op kerstochtend zat hij boven in de kerstsok van de jongen met een hulstakje tussen zijn pootjes. Het zag er heel lief uit.

Een tijd lang woonde het konijn in de speelgoedkast en zat hij af en toe op de vloer van de kinderkamer. Hij was nogal verlegen en niemand was in hem geïnteresseerd. En omdat hij maar van stof was, keek het duurdere speelgoed op hem neer. De speeltjes die je op kon winden vonden zichzelf veel beter dan de rest. Ze hadden heel veel praatjes en deden net alsof ze Echt waren. Het modelbootje dat al twee jaar oud was en niet veel verf meer had, bleef maar kletsen over zijn mast en wimpel. Het konijn kon

niet zeggen dat hij ook een model van iets was, want hij wist niet dat er echte konijnen bestonden. Hij dacht dat ze allemaal met zaagsel waren gevuld, net als hijzelf. Hij begreep wel dat zaagsel heel ouderwets was en dat je het daar maar niet over moest hebben. Zelfs Tim, de houten leeuw met beweegbare poten, probeerde stoer te doen en deed alsof hij de koning weleens had ontmoet. Het konijn voelde zich tussen al het andere speelgoed maar heel onbelangrijk en gewoontjes. De enige die aardig tegen hem deed was het kale paard.

